

Любов напала навесні...

Ігор Павлюк

Любов напала навесні –
Як Божа кара.
Писала кров'ю по вині
Сумна і кара.

Здавалось – чесна, як вогонь,
Як вітер – гола.
Хотіла імені мого
І вийти з кола.

Ліпила слово-пластилін
Без рими в стовпчик,
Немов один на всій землі
Той сивий хлопчик.

Немов від Змія всі були,
Не від Адама.
Розтяті вени, як стволи,
Як телеграма,

Що треба їхати кудись –
Удвох, від світу.
Любов напала назавжди,
А ми ж до літа...